

מציון תצא תורה

• מהלך דברי כ"ק רבינו שליט"א •
מתוך השיעורים שטאמרו במשך השבוע האחרון

כְּשֶׁלָא רוּצִים לְשַׁחֵר, זוּ הַתּוֹצָאָה הַכּוֹאֶבֶת

רגש יוצא דופן שולט עלינו • לרוב ללא שגריש אפילו • אבל אז, בשבת, יש לנו זמן להתבונן בו •
הטענות של קורח ועדתו

א • לֹא עוֹד רָגֶשׁ

החיים שלנו מלאים ברגשות.

כל אדם שאנו רואים מולנו, מורכב משני קטגוריות נפרדות:

השכל – והלב.

הלב, הוא זה שמייצר בתוכנו את הרגש.

הוא מציף בנו רגשות, הן חיוביות והן שליליות.

אבל בין כל הרגשות שחוצות את ליבנו, ישנו רגש אחד, עז וחזק, שנגדו – ממש קשה להילחם.

אין אחד שלא פגש בו, ברגש האיתן הזה.

אין אחד שהוא לא מרצד בתוכו וכובש נתחים בתוך מרחבי ליבו.

כי כך הוא, טבעו של האדם – מורכב מרגשות.

כשהוא מפציע, מאוד קשה לעצור אותו. לא בטוח בכלל שיש תרופה למכתו הכואבת, הדואבת.

אם נרצה, חכמינו דווקא היטיבו להגדירו תחת קטגוריית

הדברים שמוציאים את האדם מן העולם:

רגש הקנאה.

אוי, הקנאה!

אני מצליח, משגשג, פורח ומלבלב בהצלחות חסרות תקדים – אבל הוא, המתחרה, עדיין כאילו נשבה בתוך ליבי.

יכול להיות לי הכול ביד, אבל הקנאה עדיין מכרסמת בי מבפנים.

אני נכנס למרדף נטול מעצורים אחר היעד הנכסף: לעקוף אותו!

מתי יגיע הסוף? לא ידוע. לא בטוח בכלל שאצליח לכבוש את היעד הזה.

אך כשהוא ניצב מולי – אני מאבד את כל המחשבות.

הקנאה כל כך עוצמתית, עד שהיא מצליחה לנקז את כל כולי סביב אותו אחד, אותו יריב.

אני מקנא בו. עומד מן הצד ומסתכל עליו, מביט בו, מתבונן בו.

עד כדי כך שאני עוצר את הכול, ולא מוצא במה להתעסק רק... בו!

אוי, כמה שאני מנסה לומר זאת בכוונה יתרה: "שלא תעלה קנאת אדם עליי, ולא קנאתי על אחרים!" אבל לא. זה לא עובד.

בשעת מעשה – הוא שוב מציף בי הכול למעלה, שוב מופיע מולי.

אבל אל דאגה, לא מדובר בנגיף זמני המשתלט עלינו, הבה נציץ לרגע אלפי שנים אחורה.

ב • הקש ששבר

הוא נמצא במקום מאוד טוב. כזה שלא נראה כי אי-מי יוכל לקחת לו אותו ממנו, לפחות לא בטווח הקרוב.

הוא – מולך על העם, המלכות בידיים שלו; ואם זה לא מספיק, הרי שהוא מחליט למנות את אחיו, אהרן, לכהונה.

מה רע?

גם מלכות, וגם כהונה.

אבל הקש ששבר את הגמל, היה אותו המינוי.

אליצפן, בנו של האח הקטן מבין הדודים – עוזיאל, נתמנה לנשיא, כשקורח, בן לדוד השני בתור, נותר כאחד השבט!

ובאותו יום, התפרצה הקנאה החוצה – ללא מעצורים. הוא החל להתלוצץ על משה, להתל בו ולשחוק על חשבונו.

הכול, כמובן, בשם הצדק!

"מה זאת אומרת?! הוא לוקח הכול לעצמו! מהיכן היא ההתנהגות הבזויה הזו?!"

הקנאה המשיכה לנגוס בו ללא מחסומים ומעצורים, עד שהצליח לסחוף אחריו מאתיים וחמישים איש! עדה שלמה של אנשים שנסחפו אחר...

רגש של קנאה!

במבט פנימי, אומר השפת אמת, קורח לא התכוון סתם לפלג. הייתה כאן משמעות נוספת.

הוא התכוון לחלוק על מצוות שמירת השבת!

לא השלום זה שהפריע לו, אלא השבת.

ובעצם... מה נתקע לו עם השבת לקורח? מה כל כך בער

לו בשמירת השבת שנגרר למחוזות שכאלו?

מה בין שבת לקנאה??

ג • באה שבת, באה מנוחה

לפני שבכלל נולדו כאן יצורים, לפני שבכלל היה כאן עולם, היה מרחב אחד גדול של – אין סוף.

הכול היה אחד, מאוחד. אין גבולות, אין פירודים.

אבל אז, ברצון פשוט, החליט הבורא: הולכים לברוא עולם.

העולם – הבורא ידע מראש – יהיה מורכב הרבה יותר מהמצב עכשיו.

אם עד עכשיו לא היה כאן שום פירוד והכול היה חתיכה אחת של דבקות בבורא, הרי שהעולם יהיה שונה.

הוא ידע מראש שהוא הולך להיות מלא בפירודים ובגבולות.

אבל רגע אחד.

איך ניתן בכלל לייצר כזה יצור? הרי כעת המצב הוא 'אחד', ורוצים לייצר מצב של 'אי-אחד'!

הרי מדובר פה בשני ניגודים קיצוניים!

לכן, הוא החליט להעניק לנו, דווקא בתוך ה'אי-אחד', מתנה קסומה.

שבת, שמה.

מה טיבה של מתנה זו?

ובכן, משך שישה ימים אנחנו עובדים, פועלים, בונים, מתכננים, ולא שמים לב לרגשות.

הם יכולים להשתלט עלינו, אבל אנחנו לא יכולים לשים לב אליהם.

כי אנחנו בתוכם.

אינו דומה מי שנמצא בתוך הסיר – לאותו אחד שעומד בצד ומתבונן בו.

אז כשבמשך כל ימי השבוע אנחנו עסוקים – אין לנו זמן לחשוב על העולם, ועל מטרותיו.

ר' אשר הסביר, כי העולם בעצם מלא בפירודים וחילוקים. הנה, שימו לב:

הזמן – הוא חילוק אחד גדול. יש פירוד בין הזמנים; יש שעות, יש זמנים מסודרים, ולעולם לא נוכל להשיג את הזמן;

המקום – גם הוא כולו פירוד. אני לא יכול להיות כעת גם במקום א' ובו בזמן גם להיות מהאוויר הנושב לו בין הרי מקום ב'. כי הם שני דברים נפרדים;

והאנשים – גם אנחנו נפרדים האחד מן השני. כשם שפרצופינו שונים – כך דעותינו שונות זו מזו;

והמטרה שלנו בעולם, אמר ר' אשר, היא לא לשכוח ממה שהיה כאן לפני שנברא אותו עולם.

לקבץ שוב את שלושת הקטגוריות הנפרדות – להיות אחד!

להחזיר אותם למקום הטבעי שלהם, המקום שמאחד אותם – הבורא. האין סוף.

כי, הרי, לפני שנוצר העולם הכול היה אחד. כולם ידעו שהם פקודים של הבורא ולא היה חילוקים והבדלים בין זמנים, מקומות או אנשים.

אז כשאנחנו חיים בתוך ה'פירוד' – ובכל זאת מצליחים לאחד בין הקצוות של שלושת החילוקים – הגענו למטרה של העולם.

להחזיר את הכול למצב הקודם, כפי שהיה לפני שנברא העולם.

נו, וכיצד נוכל אכן לאחד את שלושת הקצוות להיות אחד?

אז באמצע השבוע, אכן קשה לעצור בשיא שגרת היומיום העמוסה לעייפה, ולהתבונן בפירוד הזה.

לכן, קיבלנו את אותה מתנה מיוחדת, שבת, בה אנו מתנתקים מהכול.

אז, כשצלילי השמש האחרונים של יום השישי נוטים מערבה – הכול נעצר, בדממה.

אין דברים שמפריעים לנו, כל המחשבות המטרידות נעלמות, ונכנסים למצב שונה.

מצב שבו יש לנו זמן לחשוב על המטרה שלנו בעולם.

שבת היא יום של מנוחה, יום שבו אנו יכולים להתבונן איך נוכל להשיג את היעד ולחבר בין הפירודים.

כך שהשבת נותנת לנו כוח למשך כל ימי השבוע הבא. אם במשך ימי השבוע תעמודנה מול עינינו אותן התבוננויות שצפו בנו בשבת – נוכל לצלוח את השבוע ברגיעות וביישוב הדעת.

עגמות נפש? שחרר!

נו, עד לכאן הכול טוב ויפה.

אבל...

מה יש בה בשבת?!

האם מישוהו יכול לבוא ולהסביר מדוע מתחלפות להן המחשבות בשעות בין השמשות של ערב שבת?

איך היא, השבת, מביאה אותנו לשחרר את הכול, ולשוב להיות אחד, ממש כמו לפני שנוצר העולם?!

אז ככה: בשבת, יש עוגמת נפש...

כן-כן! דווקא משום שעגמות הנפש שמביאה עמה השבת יכולות לגרום לנו להתפרץ – הן גם יכולות לגרום לנו לקפוץ על הקרש, ולהתנתק מהכול!

כל ההכנות לקראתה; הקניות, הלחצים, ובכלל, בסעודות עצמן, מי מדבר...

כל אלו הם ממש כגפרור בנפש שבאבחת שניה יכול להידלק.

אבל, מצד שני, דווקא הם מביאים לנו גם כיוון מחשבה שונה:

אולי, כל הלחצים הללו באים להזכיר לנו משהו. באים להזכיר לנו שאנחנו לא באמת שולטים כאן.

שהשולחן שבת – גם הוא לא שלנו. גם אותו מישוהו ניהל ורקם.

ואולי, אולי הגיע הזמן לשחרר מהצדק, מהשליטה, מהסמכות, מהבעלות שלנו?

אולי הלחצים הללו לא באו סתם.

אולי הם 'סיבות' שבאו לעזור לנו לקפוץ על הקרש שהבורא שלח לנו ולהתנתק מהצדק, מהשליטה שלנו?...

ואם כבר הזכרנו על צדק, נציץ לרגע במה מדובר.

ה • אין כְּזָה דְּבָר צֶדֶק!

הצדק – הוא זה שמפריד בינינו!

כי, הרי, אני מתבצר תחת העמדה שלי, ואתה מתבצר תחת העמדה שלך – והופ, נוצר כאן חילוק ביני לבינך.

בכל פעם שאנו ניצבים לפני צומת דרכים בחיים, הצדק מתעורר במלוא המרץ, ומטה אותנו לחשוב לטובתו, ורק לטובתו.

תמיד נראה אנשים מתעקשים לרדת עד לסוף הצדק. לראות מי הצד הצודק בסיפור, בנידון.

כולם מחפשים אחר הצדק, מה הוא אומר ולהיכן הוא

נוטה.

אבל ר' אשר, זיהה את הסכנה הטמונה בו!

כי הוא – ורק הוא – זה שגורם לנו להיפרד, להתרחק אחד מן השני!

כשאני מתקבע על הצדק ולא מוכן לזוז ממנו ולו לרגע – אין סיכוי בעולם שאוכל להתאחד אתך. כי הצדק שלך – גם הוא דורש את שלו.

לכן, הבהיר ר' אשר שוב ושוב:

אין כזה דבר צדק!

צדק – שייך רק לבורא!

כן, כשהצדק בצד שלי, אסור לי להתעקש עליו, ואם אני רואה שהוא נוטל ממני את יישוב הדעת והרגיעות בחיים – עליי לנטוש אותו!

כי הוא מעולם לא היה שלי. הצדק לא היה אצלי אף פעם.

וכשהוא לא בצד שלי, עליי לדעת שהוא אצל הבורא, ואם הוא החליט שכרגע הוא יהיה במגרש של השני – שם הוא יהיה.

ואז, כשלפתע מעטה הצדק נסדק וסדקים ראשוניים מתחילים לבצבץ, לפתע אני מוכן לשמוע דעה של השני מתוך הכנעה וביטול.

למה?

כי הצדק מעולם לא היה אצלי. הצדק הוא אצל הבורא. וכשהצדק נעלם, הוא מעלים יחד אתו עוד רגש מסוים...

1 • מַצְדָּק לְקִנְיָא

הרי מהיכן צצה לה הקנאה אם לא מהצדק!

כשאני מתבצר בצדק שלי, ולפתע בא לו החבר עם הצדק שלו ועוקף אותי – הוא מעורר בי קנאה!

איך זה שהוא מצליח לעקוף אותי, איך זה שלא מתחשבים בדעה שלי?!

קורח לא סתם כאב. הוא כאב על הצדק שלו!

הוא נאחז בו ולא הסכים להרפות.

והצדק, טלטל אותו למחוזות אפלים ביותר וגרר אותו לעמקי האדמה.

הרי הוא זעם על השבת! כי היא זו שיכולה להחזיר אותנו להיות אחד, והיא זו שגם יכולה לחזק את שליטת הצדק.

וכשהוא נאחז בצדק ולא הסכים לשחרר – השבת רק נהפכת למסוכנת בשבילו, לא למקפצה!

כי כשלא מוכנים להרפות מהצדק – הקנאה מתעוררת. לכן, גם השבת, שבכוחה טמון האוצר של האחדות, לעולם לא תוכל לעזור לנו כל עוד...

אנחנו לא רוצים להתאחד!

כל עוד אנחנו נאחז בצדק.

כי כשהוא שולט – הוא מביא עמו קנאה, כשהוא רואה איך שהוא מתחיל לאבד גובה.

לכן קורח התפרץ רק בגלל השבת. כי במקום לשחרר מהצדק, היא נהפכה עבודה למלכודת!

אז בכל פעם בה מתעוררת בנו הקנאה, עלינו לזכור טוב: היא לא סתם מתעוררת.

הבה נבדוק מה היה כאן קודם לכן.

נחפש אחר הצדק שהביא אותה, שגילם אותה לכדי מעשה.

וכשנסכים לשחרר אותו – מתוך ביטול והכנעה למצב אליו הבורא הכניס אותנו – נגיע למטרה!

נחזיר את העולם לטוב ממנו הוא מגיע.

ללא צדק, ללא קנאה...

יוצא לאור ע"י

• אֶלְמַת אֹר | גַּעְדָּאנֶק מִתְנַךְ הַשִּׁיעוּר •

בפרשתנו, אומר משה רבינו לבורא: "הָאִישׁ אֶחָד יִחָטֵא וְעַל כָּל הָעֵדָה תִּקְצָף?" מי זה "האיש אחד", אומר ר' אשר, הכוונה למשה רבינו שהחזיק עצמו שהוא אשם בכל הסיפור...
לא לחינם אמר רש"י: "הוא החוטא" – ולכן, מדוע "על כל העדה תקצוף"? ועל כך ענה לו הבורא: אני יודע מי חטא ומי לא חטא...

להצטרפות לרשימת התפוצה: sh035702728@gmail.com